

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Michala Holuba ve věci

žalobkyně : **J P** narozená dne **[REDACTED]**
bytem **[REDACTED]**
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Smejkalem
sídlem Na Sadech 21, 370 01 České Budějovice

proti
žalované : **Česká republika – Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o nemajetkovou újmu ve výši 98 168 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. listopadu 2018, č. j. 22C 333/2013 – 168,

takto :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud I. stupně konstatoval, že postupem Okresního soudu v Liberci v řízení vedeném pod sp. zn. **[REDACTED]** a následném přestupkovém řízení

vedeném Magistrátem města Liberce došlo k porušení práva žalobkyně, jako poškozené, k projednání věci v přiměřené lhůtě (výrok ad I.), žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení částky 98 167 Kč s úrokem z prodlení zamítl (výrok ad II.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 27 694 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce (výrok ad III).

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala přiměřeného zadostiučnění za nemajetkovou újmu s tvrzením, že újma jí vznikla jako poškozené v trestním řízení vedeném proti jejím rodinným příslušníkům O. J. a D. J. (strýc a teta) Okresním soudem v Liberci pod sp. zn. , kteří ji dne 20. 7. 2009 napadli. Obžaloba byla podána dne 28. 6. 2010 a Okresní soud v Liberci věc postoupil Magistrátu města Liberec dne 3. 9. 2012 s tím, že skutek by mohl být posouzen jako přestupek a následně Magistrátem města Liberce bylo řízení zastaveno, neboť spáchání skutku nebylo obviněným prokázáno.
3. Řízení bylo původně vedeno proti České republice jako žalované jednající Ministerstvem spravedlnosti, proti níž rozhodl soud I. stupně rozsudkem ze dne 10.4. 2015, č.j. 22C 333/2013-68, kterým bylo konstatováno porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě a žaloba, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení částky 98 167 Kč s úrokem z prodlení byla zamítnuta. Tento rozsudek, byl odvolacím soudem změněn tak, že se porušení práva žalobkyně nekonstatuje, v zamítavém výroku o finančním zadostiučnění byl potvrzen. Odvolací soud dospěl k závěru, že došlo k promlčení nároku, neboť žalobkyně se domáhala nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení vedeného u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. , které pravomocně skončilo dne 18. 9. 2012, žalobkyně uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy u žalované dne 1. 7. 2013, tedy po uplynutí více, než šesti měsíců od skončení řízení (§ 32 odst. 3 věta 2 zák. č. 82/1998 Sb.). Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně rozsudkem ze dne 29. 11. 2017 č.j. 30Cdo 1273/2016-110 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2015 č.j. 64Co 288/2015-96 s tím, že nesouhlasil s posouzením námitky promlčení učiněným odvolacím soudem a uvedl, že odškodňované řízení je třeba posuzovat jako celek a je třeba jednat podle § 6 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. s Ministerstvem financí jako příslušnou organizační složkou státu, neboť v řízení o náhradu škody za řízení, které probíhalo před trestním soudem jedná za stát Ministerstvo spravedlnosti a v řízení o náhradu škody za řízení, které probíhalo před správním orgánem jedná za stát Ministerstvo vnitra.
4. Odvolací soud usnesením ze dne 13. 3. 2018, č.j. 64Co 288/2015-125 zrušil původní rozsudek soudu I. stupně s tím, že soud nejednal s příslušnou organizační složkou státu, jíž je dle závazného právního názoru Nejvyššího soudu Ministerstvo financí a uložil mu ve věci jednat s Ministerstvem financí.
5. Žalovaná jednající Ministerstvem financí k žalobě uvedla, že se z důvodu absence zákonné působnosti v odvětví vztahů souvisejících s přestupkovým řízením a v odvětví výkonu státní správy soudů nemůže ve věci předmětné žaloby kvalifikovaně vyjádřit, a že není příslušnou organizační složkou státu pro daný případ. Ministerstvo financí dále navrholo, aby do řízení vstoupila obě příslušná ministerstva-Ministerstvo spravedlnosti a Ministerstvo vnitra jako vedlejší účastníci na straně žalované. Žalobu navrholo zamítnout.
6. Ministerstva spravedlnosti a vnitra k dotazu soudu I. stupně sdělila, že do řízení nevstupují.
7. Soud I. stupně jednal s Ministerstvem financí jako organizační složkou státu, vyšel ze zjištěného skutkového stavu ze spisu Okresního soudu v Liberci z nějž zjistil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

stíhání obviněných proti jejím rodinným příslušníkům O [REDACTED] J [REDACTED] a D [REDACTED] J [REDACTED] (strýc a teta) bylo zahájeno usnesením ze dne 19. 3. 2010. Žalobkyně byla jako svědkyně vyslechnuta dne 14. 5. 2010, obžaloba byla u Okresního soudu v Liberci podána dne 28. 6. 2010. Usnesením ze dne 3. 9. 2012, které nabylo právní moci dne 18. 9. 2012, Okresní soud v Liberci věc postoupil Magistrátu města Liberce s tím, že nejde o trestné činy, ale uvedený skutek by mohl být posouzen jako přestupek proti občanskému soužití. O tomto postupu byla poškozená vyrozuměna v říjnu 2012. Po projednání věci Magistrátem Města Liberce bylo řízení zastaveno rozhodnutím ze dne 11. 1. 2013, neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno a poškozená byla odkázána s jejím nárokem na náhradu škody na příslušný občanskoprávní soud, proti němu bylo podáno odvolání poškozenou, o němž rozhodoval Krajský úřad Libereckého kraje, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 15. 2. 2013, které nabylo právní moci 19. 2. 2013. Soud dále vyšel ze zjištění, že žalobkyně se svého údajného nároku na náhradu škody u civilního soudu nikdy nedomáhala.

8. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že řízení ve vztahu k žalobkyni, která vystupovala v procesním postavení poškozené, trvalo od 14. 5. 2010, kdy se připojila v adhezním řízení se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení, do 19. 2. 2013, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje o odvolání poškozené, celkem dva roky a devět měsíců. Soud I. stupně uvedl, že řízení nebylo příliš složité a u okresního soudu došlo k dvouletému průtahy a dovedl proto, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v neprojednání věci v přiměřené lhůtě. Při hodnocení délky řízení přihlédl k judikatuře ESLP a zabýval se dále ve smyslu ustanovení § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. formou zadostiučinění. Přihlédl k tomu, že žalobkyně vystupovala v řízení jako poškozená, jednalo se o adhezní řízení, jehož smyslem není primárně odškodnění poškozeného, připojení k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody proto nelze co do významu řízení pro účastníka srovnávat s řízením občanskoprávním, v němž účastníci musí plnit procesní povinnosti, avšak v adhezním řízení je poškozený pasivní, obstarání důkazů za něj z moci úřední koná stát. Skutečnost, že je poškozený pasivní, zmenšuje újmu z nejistoty výsledku řízení, kdy poškozený není vystavený jakékoliv odpovědnosti za svoji procesní roli. Žalobkyně byla se svým nárokem odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních a v této souvislosti soud I. stupně dovedl, že taková situace by mohla nastat též, kdyby trestní soud rozhodl dříve. Žalobkyně však neučinila žádný relevantní úkon směřující k tomu, aby se náhrady škody domohla u civilního soudu, nepodala žalobu, soud I. stupně proto dovedl, že pro žalobkyni mělo řízení marginální význam. Vzal v úvahu minimální význam řízení pro žalobkyni, pasivitu žalobkyně domoci se náhrady občanskoprávní žalobou a uzavřel, že odpovídající formou zadostiučinění za nemajetkovou újmu, je konstatování porušení práva učiněné ve výroku rozsudku. Výrok o nákladech řízení odůvodnil tím, že žalobkyně byla úspěšná co do základu nároku, přiznal jí proto náklady řízení za právní zastoupení advokátem v celkové výši 27 694 Kč.
9. Proti tomuto rozsudku podala odvolání žalobkyně i žalovaná.
10. Odvolání žalobkyně směřuje do zamítavého výroku ve věci samé a do výroku o nákladech řízení. Žalobkyně odmítla závěr soudu I. stupně, že dostačující formou zadostiučinění je konstatování porušení práva žalobkyně, když soud I. stupně vycházel z minimálního významu řízení pro poškozenou, který soud I. stupně dovedl z pasivity žalobkyně domoci se náhrady škody občanskoprávní žalobou. Žalobkyně poukázala na lékařské zprávy, které doložila zároveň se žalobou, jakož i v řízení u příslušného úřadu, které dokumentují její psychický stav po události, vyplývá z nich posttraumatická stresová porucha přecházející ve smíšenou úzkostně depresivní poruchu z pocitu nespravedlnosti, krivdy a bezmoci vzniklé v řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

jehož nepřiměřenou délku žalobkyně žalobou napadla. Žalobkyně zdůraznila, že stav nejistoty z vlekloucího se řízení ji do jisté míry paralyzoval a zejména vůči orgánům řešícím tuto záležitost nabyla pocitu bezmoci, včetně strachu z dalšího jednání strýce, což jí zabránilo k podání občanskoprávní žaloby, aby neeskalovala konflikt. Žalobkyně odmítla též úvahy soudu o adhezním řízení jako řízení, které má menší význam pro účastníka, než řízení občanskoprávní a je na poškozeném, zda uplatní svůj nárok v adhezním řízení či v řízení občanskoprávním. Žalobkyně zdůraznila, že pro posouzení jejího nároku je zcela nerozhodné, zda po ukončení trestního, respektive přestupkového řízení pokračovala ve snaze domoci se škody v řízení občanskoprávním. Žalobkyně namítla, že ani Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 987/2015 nikterak nedovozuje, že by význam řízení pro poškozeného musel být malý, pokud dále nežaluje svůj nárok v občanskoprávním řízení. Žalobkyně dále uvedla, že i vzhledem ke svým zdravotním problémům způsobeným traumatem z této události nepodala občanskoprávní žalobu, když se svým nárokem neuspěla v řízení trestním, ani přestupkovém, přestože orgány činné v těchto řízeních mají daleko širší možnosti vyhledat proti obviněnému, respektive obžalovanému důkazy. Žalobkyně dále poukázala na délku tohoto odškodňovacích řízení s tím, že trvá již 5 let, což je 2,5 krát déle, než řízení podle ESLP má trvat a v případě, že nebude žalobkyni vyhověno, nezbyde jí nic jiného, než opět podat žádost a případně žalobou o přiměřené zadostiučinění za nepřiměřenou délku tohoto soudního řízení. Žalobkyně zdůraznila, že zadostiučinění v podobě pouhého konstatování porušení práva nepostačuje a lze jako formu zadostiučinění přiznat i zadostiučinění v penězích. K nákladovému výroku žalobkyně namítla, že jí měla být přiznána též náhrada nákladů řízení za úkon spočívající v uplatnění práva u příslušného úřadu jako předžalobní výzva. Podle žalobkyně se nejedná o náklady zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáním uplatněného nároku u příslušného úřadu ve smyslu ustanovení § 31 odst. 4 zák. č. 82/1998 Sb., na nějž odkazuje rozhodnutí soudu I. stupně, nýbrž náklady související s uplatněním nároku u příslušného soudu, což je podmínka ve smyslu § 142a o. s. ř. pro přiznání nákladů u žalob na plnění. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku změnil tak, že žalobě nevyhoví a dále jí přiznal odpovídající náhradu nákladů řízení, případně aby jej v tomto výroku zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

11. Žalovaná v odvolání namítla, že i v případě, že je v dané věci trestní řízení a řízení přestupkové považováno za řízení jediné není na místě ani satisfakce ve formě konstatování porušení práva na vyřízení věci bez zbytečných průtahů. Žalovaná namítla, že žalobkyně neprokázala vznik imateriální újmy v řízení, v řízení vystupovala jako poškozená s nárokem, který sice vyčíslila finanční částkou, avšak nejednalo se o řízení civilní, nýbrž řízení adhezní, které se nevede primárně k odškodnění poškozeného, nýbrž se vede proto, aby v případě, že obviněný byl uznán vinným, mohla být náhrada škody přiznána poškozenému přímo v trestním řízení. Žalovaná odkázala na závěry soudu I. stupně ohledně marginálního významu řízení pro žalobkyni, která svým chováním dala jasně najevo, že se ve věci nechce nijak angažovat. V přestupkovém řízení pak žalobkyně již nemohla být v žádné nejistotě ohledně svého nároku, neboť podle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit pouze napomenutí, pokutu, zákaz činnosti či propadnutí věci, nelze však přiznat náhradu škody poškozenému. Objektivně proto žádná nejistota na straně žalobkyně nastat nemohla. Žalovaná zdůraznila, že náklady řízení žalobkyni neměly být vůbec přiznány, a to ani v případě konstatování porušení práva, neboť neprokázala vznik nemajetkové újmy. Žalovaná pak dále odkázala na ustanovení § 150 o. s. ř. s tím, že by mělo být aplikováno bez ohledu na postavení účastníků řízení. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že se nekonstatuje porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě, o nákladech řízení vyslovil, že žalobkyně nemá na jejich náhradu právo a žalobkyni uložil povinnost do tří dnů od právní moci rozsudku nahradit žalované náklady řízení před soudy všech stupňů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

12. Žalobkyně k odvolání žalované uvedla, že jediným účelem adhezního řízení v rámci trestního řízení je odškodnění poškozeného, tvrzení žalované, že se adhezní řízení primárně nevede k odškodnění poškozeného proto označila za nesprávné. Za nesprávnou argumentaci žalované označila žalobkyně tvrzení žalované, že v době přestupkového řízení nemohla být žalobkyně v nejistotě ohledně svého nároku s tím, že věc byla posuzována podle tehdy účinného zákona č. 200/1990 Sb., kde se o této možnosti výslovně zmiňuje § 70 odst. 2 a v § 89 odst. 2. Žalobkyně odmítla též úvahy žalované ohledně použití § 150 o. s. ř. pro rozhodnutí o nákladech řízení.
13. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně podle § 212 a § 212a o. s. ř. a důvodným neshledal odvolání žalobkyně, ani žalované.
14. Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně, z něž vyplývá, že stíhání obviněných, rodinných příslušníků žalobkyně (tam poškozená) O [redacted] J [redacted] a D [redacted] J [redacted] (strýc a teta žalobkyně) bylo zahájeno usnesením ze dne 19. 3. 2010. Žalobkyně byla jako svědkyně vyslechnuta dne 14. 5. 2010, obžaloba byla u Okresního soudu v Liberci podána dne 28. 6. 2010. Usnesením ze dne 3. 9. 2012, které nabylo právní moci dne 18. 9. 2012, Okresní soud v Liberci věc postoupil Magistrátu města Liberce s tím, že nejde o trestné činy, ale uvedený skutek by mohl být posouzen jako přestupek proti občanskému soužití. O tomto postupu byla poškozená vyrozuměna v říjnu 2012. Po projednání věci Magistrátem města Liberce bylo řízení zastaveno rozhodnutím ze dne 11. 1. 2013, neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno a poškozená byla odkázána s jejím nárokem na náhradu škody na příslušný občanskoprávní soud, proti němu bylo podáno odvolání poškozenou, o němž rozhodoval Krajský úřad Libereckého kraje, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 15. 2. 2013, které nabylo právní moci 19. 2. 2013. Soud dále vyšel ze zjištění, že žalobkyně se svého údajného nároku na náhradu škody u civilního soudu nikdy nedomáhala.
15. Odvolací soud shledal závěr soudu I. stupně, že v projednávané věci jako odškodnění plně postačí konstatování porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě, správným. Soud I. stupně správně přihlédl k té skutečnosti, že žalobkyně se nijak nedomáhala v občanskoprávním řízení náhrady škody proti svým příbuzným, strýci a tetě J [redacted] ale domáhá se až žalobou proti státu finančního zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení. Řízení bylo vedeno ve vztahu k žalobkyni dva roky a devět měsíců, od 14. 5. 2010, kdy se připojila v adhezním řízení se svým nárokem na náhradu škody, do 19. 2. 2013, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje o odvolání poškozené. Tato délka řízení, vzhledem k tomu, že se jednalo nejprve o řízení trestní, poté řízení přestupkové, když nebylo prokázáno ani v přestupkovém řízení, že by došlo ke spáchání skutku uváděného žalobkyní. Soud I. stupně velmi podrobně vyložil rozdíl mezi adhezním řízením, které je vedeno v rámci trestního řízení a jehož smyslem je přiznat poškozenému v trestním řízení nárok na náhradu škody lze-li z výsledku trestního řízení toto dovodit, v němž se nevyžaduje zásadně aktivita poškozeného a mezi občanskoprávním řízením na náhradu škody, v němž tíží žalobce břemeno tvrzení a důkazní břemeno a nese následky spojené s neprokázáním jeho nároku. Odvolací soud se shoduje se závěrem soudu I. stupně o marginálním významu adhezního řízení pro žalobkyni (tam poškozená). Žalobkyně se nijak v řízení o náhradu škody neangažovala, ač byla odkázána se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávní, žalobu nepodala, což taktéž svědčí o významu řízení pro žalobkyni. Důvodem, proč lze považovat délku řízení za nepřiměřenou, když řízení trvalo dva roky a devět měsíců je skutečnost, že u okresního soudu došlo k dvouletému průtahy, což soud I. stupně správně posoudil ve vztahu k judikatuře ESLP jako nesprávný úřední postup.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

16. V této souvislosti neshledal odvolací soud důvodnými odvolací námitky žalobkyně, jenž tvrdí posttraumatickou stresovou poruchu a úzkostně depresivní poruchu, které by měly vyplývat z délky trestního resp. přestupkového řízení. Žalobkyně uvádí, že stav nejistoty z vleklého se řízení jí tížil a z tohoto důvodu se nemohla domáhat svého nároku v občanskoprávním řízení. V této souvislosti shledal odvolací soud správnou námitku žalované, že je třeba vždy posuzovat újmu či tvrzenou nejistotu objektivně a z objektivního hlediska nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně o stavu nejistoty. Odvolací soud shledal správným závěr soudu I. stupně, že k nepřiměřené délce řízení došlo, jak uvedeno shora, avšak z hlediska marginálního významu pro poškozenou (žalobkyni) z objektivního hlediska vzhledem k tomu, že nečinila žádné kroky vůči svým příbuzným na náhradu škody v občanskoprávním řízení, kam byla odkázána a vzhledem k nikoli zásadnímu překročení délky řízení plně postačuje konstatování porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě tak, jak učinil soud I. stupně.
17. Správným shledal odvolací soud též výrok soudu I. stupně o nákladech všech předcházejících řízení, byť žalobkyně namítá, že jí měl být přiznán i úkon spočívající v uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti a žalovaná namítá, že žalobkyni pro její nepatrný úspěch neměly být přiznány náklady řízení vůbec, případně by mělo být postupováno podle § 150 o. s. ř.. Námitky žalobkyně, že je rozdíl mezi náklady, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu podle § 31 odst. 4 zák. č. 82/1998 Sb. a tím, že došlo k uplatnění požadavku na náhradu nemateriální újmy podle § 14 zák. č. 82/1998 Sb. neshledal odvolací soud důvodnými. Uplatnění nároku u příslušného úřadu je podmínkou uplatnění nároku u soudu a vztahuje se na ně ustanovení § 31 odst. 4 zák. č. 82/1998 Sb. jako na úkon, za nějž poškozený (žalobkyně) nemá právo na náhradu nákladů právního zastoupení. Tvrzení žalobkyně, že je rozdíl mezi uplatněním nároku a projednáváním uplatněného nároku, je zcela nepřípadné.
18. Ve vztahu k významu předmětu řízení pro poškozeného přihlédl odvolací soud k judikatuře Nejvyššího soudu např. k rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 987/2015 ze dne 24. 8. 2016, v němž Nejvyšší soud uvedl, že předpoklad zvýšeného významu řízení pro účastníka se neuplatní v případě, kdy se účastník domáhá nároku na náhradu škody na zdraví jako poškozený v adhezním řízení právě z toho důvodu, že uplatnění práv na náhradu škody na zdraví v trestním řízení není pro poškozeného spojeno se stejnou mírou nejistoty jako jejich případné uplatnění v řízení civilním. Nejvyšší soud k tomu dále uvedl, že cílem trestního řízení není primárně vydání rozhodnutí o nároku poškozeného uplatněného v adhezním řízení, o němž nemusí být vůbec meritorně rozhodnuto, nýbrž rozhodování o vině a trestu obžalovaného. Tyto závěry se plně uplatní i v projednávané věci a lze z nich dovodit správný závěr soudu I. stupně ohledně významu řízení pro žalobkyni.
19. Z důvodů shora uvedených postupoval odvolací soud podle § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně jako správný potvrdil, včetně výroku o nákladech řízení.
20. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., žalobkyni, ani žalované nevzniklo právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, neboť žalobkyně, ani žalovaná nebyly v odvolacím řízení úspěšné.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. ve znění od 30. 9. 2017 - jestliže napadené rozhodnutí závisí

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 4. června 2019

JUDr. Jan Klášterka v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.